

Péter „elszéledt jövevényeknek” írja a levelet (1,1). Miért széledtek el? Lehet, hogy üldözés miatt. Korábban együtt voltak, most szórványokban, kisebb csoportokban vagy magányosan. – Milyen értelemben jövevények? Egyrészt pogányok között éltek, akik nem ismerik, nem értik őket. Másrészt, mivel nem e világból valók, „idegenek és jövevények” a világ számára (1Pt 2,11; Zsid 11,13). Ebben az értelemben mindnyájan, akik Krisztuséi vagyunk, a világban „idegenek és jövevények” vagyunk. Isten minket arra rendelt, hogy „hasznosok legyünk Fia képéhez” (Róm 8,29), de ez a kép, ez az arc „nem volt kíváncsi, megvetett volt, emberektől elhagyatott” (Ézs 53,2–3). Ebben is követnünk kell Őt.

Péter célja: erősíteni a hitben az „elszéledt jövevényeket”. Élő reménységük van (1,3): az élő Krisztus, aki meg fog jelenni. Mi, akik az Ővéi vagyunk, „teljes bizonyossággal reménykedhetünk” a kegyelemben. Már most kegyelem alatt vagyunk; amikor megjelenik, akkor is az alatt leszünk. Krisztushoz tartozunk, az Ő tulajdonai vagyunk. Újonnan, felülről születünk, ezért vagyunk „nem e világból valók”. Viszont a világban vagyunk úgy, mint „idegenek és jövevények”.

Istennek azzal, hogy „itt tart” minket a világban, az a célja, hogy dicsőítsék Őt „a meglátogatás napján” (2,12): amikor majd „Jézus nevére minden térd meghajol” (Fil 2,10), ne kényszerből tegyék, hanem valóban dicsőítsék azért, mert megismerhették Krisztust. Tehát azért vagyunk itt, hogy rajtunk keresztül megismerjék mások is Krisztust. Akkor ismerhetik meg, ha olyanok vagyunk, mint Ő (és nem akkor, ha beszélünk ugyan Őről, de teljesen másképpen élünk). Ha vallom, hogy új életet kaptam tőle, mutassam is meg, hogy milyen ez az új élet.

Az új élet az, hogy Krisztus él bennem. Péter tanítása arról szól, hogy hogyan élt Krisztus a földön, és arra szólít fel, hogy ezt az életet éljem. Saját erőből nem lehet így élni, mert más a természetem. Nem tudom nem viszonzni a bántást, nem tudok jóval felelni a rosszra. De Krisztus megteheti bennem ezeket akár úgy is, hogy én is csodálkozom rajta... megköszönöm Neki, mert ez tőle volt és nem tőlem, dicsérem Őt.

Nem azért „kell tennünk a jót”, hogy áldást kapjunk Istentől. Azért tehetjük, mert Krisztus teszi bennünk. Ezért „mondhatunk áldást”, ezért válaszolhatunk a rosszra jóval. Az igazságtalanságokat, amik érnek minket, mi is rá fogjuk tudni hagyni az igazságosan ítélőre – mert Krisztus is ezt tette, „nektek példát hagyván” (2,21–23).

„Arra hívatatok el, hogy áldást örököljete” – „aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni...”: ennek a magatartásnak, hogy úgy élek, ahogyan Krisztus, megvan az áldása. Ezt az áldást tovább kell adnom, továbbadhatom és tovább akarom adni... Hogyan kapom meg? Úgy, hogy úgy élek, hogy Krisztus legyen látható abban, amit teszek: a jó cselekvésében, a békességre törekvésben.

„Az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel”: figyel, mit teszek, és ha valóban jóra törekszem, úgy akarok élni, mint Ő, és ezért könyörgök, azt meghallgatja. Ha bűnt követek el, akkor is figyel: figyelmeztet, kész megbocsátani, és folytathatom az utat Vele. „Az Úr arca pedig a gonoszt cselekvőkön van”: lehet, hogy sok mindent megtehetnek velünk, de az Úr figyel, őket is – és Ő igazságosan ítél, ezért bármit tesznek velünk, Őrá bízhatjuk.

„De ki az, aki bántalmaz titeket...” – nem az a válasz, hogy senki. De ha „szenvednem kell az igazságért”, akkor bárki is az, aki bánt, úgy tekinthetek rá (mint Dávid Góliátra), hogy „ki ez... hogy gyalázni meri az élő Isten seregét?” (1Sám 17,26). Mert ha valóban „az igazságért

szenvedek”, akkor az, aki bánt, Krisztus ellen támad, ezért nem győzhet. Ezért lehetünk boldogok, és ezért nem kell félnünk.

„Krisztust, az Urat tartsátok szentnek szívetekben”: mert Ő valóban szent; mert az Övé vagyok, mert Ő az én Uram. Akkor tartom szentnek Őt, ha nem alkalmazkodom vele szemben máshoz: ha nem félek az ellenem támadóktól, ha nem keresek kompromisszumot, ha még magamnak sem adok igazat Ővele szemben. Ha nem tartom Őt így szentnek, akkor „fogást találnak rajtam”, akkor nem fogok tudni mit felelni arra, ha azt mondják: „ilyen egy hívő”. De ha szentnek tartom Őt, akkor látszani fog az egész magatartásomon, hogy reménységem van: hogy nem abban gyökerezik az életem, amit a világ tud adni. Pl. hogy nem az anyagi biztonság jelenti számomra a biztos talajt. Ekkor fognak „számadást kérni”, és ekkor nekünk „szelíden és tisztelettudóan” kell felelnünk: nem ítélni el őket, nem ijedhetünk meg tőlük. Nem a mi dolgunk előre tudni, hogyan reagálnak a bizonyágtételünkre. Lehet, hogy ellenségesen, és lehet, hogy éppen ezért kell majd szenvednünk. De ez a szenvedés olyan, amiben Isten akarata valósul meg, és mi ezért lehetünk boldogok, mert ezt maga az Úr jelenti ki (3,14; Mt 5,11–12), és mi Neki hiszünk, mert szentnek tartjuk Őt szívében.

#### 1Pt 2,9–10

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.